בראתי יצר הרע ובראתי לו

TORAH TAVLIN IS ALSO AVAILABLE ONLINE TO VIEW ARCHIVES, STORIES.ARTICLES OF INTEREST OR TO SUBSCRIBE TO RECEIVE THIS TORAH SHEET WEEKLY. ORSENDANEMAILTO

34 Mariner Way, Monsey, NY © All Rights Reserved

שבת קודש פרשת לך לך – י"מרחשון תשפ"ו Shabbos Parshas Lech Lecha - November 1, 2025

יהי ריב בין רעי מקנה אברם ובין רעי מקנה לומ ... (יג-ז) - עצת היצר ל שהוגים במקראות אלו ומה שפרש"י. מתעוררות כמה תמיהות. א. הלוא אברהם אבינו זכה להאיר את פני תבל ולגלות האמונה בהשי״ת. ובכר עשה הרבה נפשות לבוראו. והאיר יתכז שדוקא ללבבו של לוט בז אחיו לא מצא מסילות להטותו אל יושר, על אף ששהה תמיד במחיצתו והתלווה אליו בכל מסעותיו. ב. למה לא מצאה זריבה זו חן בעיני אברהם? הלא לא היתה זו מריבה של שנאת חינם', כי אם מריבה צם עושי רשע. והיא מריבה רצויה בעיני ה'? ג. הצורר להביז נימוקו של אברהם שאיז זוא חפץ במריבה מטעם היותם 'אנשים אחים'. כי רש"י בפירושו הראשוז פירש 'אנשים אחים – קרובים', וצריכים להביז למה תהיה זו סיבה לשלום גם בשעה שאיז ברצונו של לוט ללכת בדרכי השי"ת? כי למה תהיה זה סיבה להיות בשלום עם הרשע?

כוונת אברהם באמרו 'אם השמאל ואימינה' וגו'. כי רש"י בחר לפרש להיפר. שאמר ו 'בכל אשר תלך לא אתרחק ממך' ולפירושו התכוון אברהם לומר ללוט שאם תבחר לכת לשמאלי אלך אני לימינך' כדי להיות קרוב אליך. ומפרשי רש"י ביארו שפירושו ול רש״י היא הכרחית. כי אם נפרש כמשמעו נמצא שאברהם הכפיל את דבריו. שהרי היתה כוונתו באמרו 'הפרד נא מעלי' שאחד ילד לימיו ואחד לשמאל. ובהכרח שהתכווז להודיעו שלא ירחיק עצמו ממנו הרבה. אולם מה שמביא רש"י שהיה זה כדי היות לו למגן הוא תימה, כי למה יחפוץ בשלומו אחר שמשלחו מפני רשעותו?

כל אלו התמיהות מתיישבים אל נכון כשמתבוננים בטענותיהם של רועי לוט זמובאים בדברי רש"י שלפנינו, דהנה, רועי לוט מלבד מה שנהגו שלא כדין ורעו את אנם בשדות אחרים. הוסיפו חטא על פשע בזה שהכחישו את רעתם על ידי שסילפו. את הדיז. כי אחר שעשו את הפשעט"ל שהדבר מותר, שוב לא היו יכולים להוכיחם. כי

לימדים מאת הרב אברהם דמאל אבסטיין סליט"א, בעמ"ס סרה אברהם

ונמלתם את בשר ערלתכם והיה לאות ברית ביני וביניכם ... (יז-יא) - בענין ברית מילה

לצות מילה ניתנה לאברהם אבינו, ובכל ברית מילה מברכים ״להכניסו בבריתו של אברהם אבינו". ויש להעיר על מצוה זו. דמאי שנא משאר מצות שבכל התורה בולה שלא ניתנה לאברהם אבינו? שהגם שאברהם אבינו קיים כל התורה כולה [כראיתא בגמ' יומא דף כח:]. מ"מ לא ניתנה לו הקב"ה מצוה מסוים רק מצות מילה. וצ"ב מדוע דוקא מצוה זו ניתנה לאברהם אבינו ולא מצוה אחרת מכל התרי"ג מצות? ועוד. שפרשת לד לד הוא הפרשה שמלמדנו מי הוא זה ואי זהו הוא "אברהם אבינו". התחיל התורה הק' למלמדנו עם הנסיוו של "לר לר". וע"כ נסיוו זה הוא עיקר יניקרים והשורש של כל השרשים של מעשה אבותינו. וצ"ב מהו עומק של נסיוז זה?

ועוד יש לבאר. דברי **התנא דבי אליהו** (כ"ה): "כאו"א מישראל חייב לומר מתי יגיעו ה הרמיין כלל, שאנו חייבין לבקש שמעשינו יהיה כעין מעשיהם. ומה הכוונת חז"ל בזה? היינו בדרך הטבע. אדם רוצה להשאר מצב שלו, בביתו. בארצו, וכדומה. ולעבוד השי״ת

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY Monetary, Interpersonal Laws and Din Torah (51)

the *halacha* is that when hiring a car service or Uber driver.

there is an obligation to pay in the same day or night period that

the job (trip) was performed, as by all other services and rentals.

This fulfills the *mitzvah* of *Bevomo Titein Secharo* (1) - "On that

day you shall pay his wages." **R' Moshe Shternbuch shlita** (2)

explains that even if one pays before or during the job, the

mitzvah is still fulfilled. However, payment must be made in a

form that is immediately valid, such as cash or a check that can be deposited right away. A postdated check does not fulfill the

mitzvah. If the driver and passenger agreed in advance to

different payment terms, such as paying later or via a specific

on a price before the job begins. This can be a flat rate for the

method, those terms are halachically binding and valid.

מאת הגאון מו"ר הדב ברוך הורטפלר טלוט"א, ראט כולל עטרת חיים ברוך, קליבלגד הייטס

Timely Payment. Continuing on the topic we began last week,

unusually high amount. Charging more than the standard rate in such a case is considered Onaah - a Torah prohibition against overcharging or deceiving others. If the customer pays without

realizing the overcharge, the driver has transgressed *Lo Sonu*.

Traffic Jam. If the driver and passenger agreed to a flat rate for the journey, and the trip was unexpectedly delayed due to traffic or other unforeseen circumstances, the passenger is not obligated to pay more. The Gemara (3) rules that when a job becomes harder or longer due to factors beyond anyone's control, the loss falls on the worker - unless the issue was foreseeable or discussed in advance. This protects the passenger from being penalized for delays that were not their fault.

Extra Passengers. It is common practice among drivers to charge the same rate regardless of how many passengers are in **Pricing.** As with all hired workers, it is strongly advised to agree the car. Therefore, if a passenger wishes to add others to the ride, they may do so without needing to renegotiate the fare. In fact, entire drive, a per-hour rate, or based on a meter. If no price was the original passenger may even charge the additional riders to discussed and no meter was used, the driver may not charge an split the cost, as long as the driver's rate remains unchanged.

בק הריחיים – תבלין מדף היומי – זבחים בן: לשם (2 .עולה לשם עולה : בת A ברבן - ריבוי הובח (2 .עולה לשם עולה : בת A - לשם יום הובח נובח" (2 .עולה לשם עולה : בת Britanium (4 . לשם זבח לשם יום הובח נובח")

- may not have שינוי בעלים. 3). ה' for ה' - לשם ה' (3). שינוי בעלים - one must have in mind to leave it on the אש until completely consumed by the fire and not remove it from the fire onto to the אַערבה. דער וויז אייז **רמב"ו** עה"תו דשר to exclude one who plans to roast it first off of the גערבה. For then it won't give off a יכיבר anymore. 6) - לשם נירונת savs: even if one doesn't have in mind these כשר sortil הרבו s still ביים אויסי. ה' s savs: even if one doesn't have in mind these. ועלו לבעלים because it's a תנאי ב"ד since only the מרושבה of the בעלים counts and not the בעלים. **Rashi** explains (נאיי ב" the ז' נואי ב"ד that the בהו and not verbalize any of these intentions. This was instituted because ב"ד was concerned if the ביחים verbalized these בהו he might make a mistake and since it's only the מחשבה of the ימחשבה that is effective, they said he should שחט סתם (with no אים שחט סתם) to avoid any mistakes. מרסי explains differently. We see from the fact that מתקו ont to verbalize but just to only have מרסי and wasn't concerned the wouldn't be עבד must be עבד must be עבד שווא מתקו wouldn't be מחקר and that could lead to a פסול. we see that בסול שווא שווא מתקום. אינה או מתקום wouldn't be פסול אונד שווא מתקום that could lead to a פסול שווא מתקום.

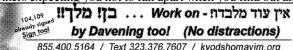
The ומעשה קרבנות פ"ד.ה"או **רמב"ם. He then adds ומעשה קרבנות פ"ד.ה"או רמב"ם. He מרבים** (Rus: ומעשה קרבנות פ"ד.ה"או **רמב"ם** we can be מדיקדק :that only סתם that the מדייק we can be מדייק we can be מדייק we trom the fact that the מביים but if the מחשבה on any of these 6. would be לשם זובח and לישם זובח who holds that only שיטת תוסי who holds that only כשר מבח and לישם זובח and שיטת תוסי are מעכב but the other 4 are not and it's still מעבית. Additionally, it seems the מתב"ם is also arguing on when these מחשבות are "בשעת שחיטה" savs רמב"ם holds it is necessary to have these ד' עבודות and also during the תוס'. Yet the מרשבות and nothing about having these מרושבות that we learn these וויקרא א' ט'ז on the משנה on the מחשבות that we learn these וויקרא א' ט'ז on the משנה that we learn these מרושבות are required during the מחשבות holds these בש"ז holds these בש"ז there בש"ז are required during the מחשבות holds these בש"ז are required during the מחשבות like the רמב"ם. The רמב"ז asks: Why does the above מרשב"ם say the אובר אווא אווא must have in mind these 6 מרשב"ז. when the *Mishnah* clearly says it's a not to have these מרשבות so as to avoid mistakes? He explains that the מרשב היד is not to verbalize the intentions. but one must have them in mind. This is why the במשניות: ass the ד' עבודות is that by all ד' עבודות is that by all ד' עבודות is that by all במילתין also brings that ב' שתהיה מחשבתו is that by all במשניות: must have מחשבות for all 6 מחשבות and also during the משם זובח which is not possible by מהשטרה. Because the מחשבות which is not possible by לשם זובח is: while doing the עבודה. I have intentions to do the בעל הקרבן. But by the עבודה. the אריקה has been done already so this מרושבה is irrelevant. בדיעבד if he had כנוות because all these כשר it is שלא לשם וכו', כוונה are only המציה. The מרושבה however holds thai only during בירות are these 6 כונות required. (1) דברים כדיטו (2) תשובות והנהגות גיתכ (3) בבא

R' Moshe Feinstein zt"l (Darash Moshe) would say:

- זיתן לו מעשר מכלי" - The difference between Avraham offering *Malki Tzedek* a tithe *(maaser)* and his own refusal to take loot from Sodom, is that the King of Sodom insisted on crediting himself over Hashem for Avraham's wealth. Avraham gave Malki Tzedek a tithe because Malki Tzedek acknowledged Hashem's role. If one knows that all belongs to Hashem and He is the one Who can make another person rich, then whether you get or you give - you're only a messenger of *Hashem*."

A Wise Man would say: "Insanity is others expecting you not to fall apart when you find out all you believed in was a lie."

Printed By: Quality Printing **Graphic Copy & Printing** (845)352-8533

מוקדש לעי"נ האשה רבקה ב"ר יצחק הכהו ראדזיק ע"ה נפטרה ט' מר חשוו - תהא נשמחה צרורה בצרור החיים

מעשי למעשה אברהם יצחק ויעקב". וצ"ב. שאבותינו הק' היו מדריגות גבוה במאד מאד. ונראה לבאר, שעיקר הנסיון של "לך לך", הוא לעובד השי"ת ולעשות דברים הקשים,

הדלקת נרות שבת – 5:35 9:28 – זמן קריאת שמע/ מ"א 10:04 – דמו הניאת שמע /הגר"א סוף זמן תפילה/להגר"א – 10:56 זמז לתפילת מנחה גדולה – 1:10 שקיעת החמה שבת קודטי – 5:51

MONSEY EDITION

מוצטו"ה צאת הסוכבים – 6:41 צאה"כ / לרבינו תם – 7:03

אם היו אומרים להם 'אסור' השיבו 'מותר'... ומובז אם כז למה לא היה ביכולתו של אברהם להטות את לוט אל האמת. כי גם אברהם לא הצליח להאיר ולהחכים כי אם לאלו שלא הכחישו את האמת. ולא היו כי אם רשעים לתיאבוז.

כעת נבין גם כן למה לא מצאה מריבה זו חן בעיני אברהם. כי הבין שהעבודה שקיום 'ובתקוממיך אתקוטט' אינה רצויה כי אם באלו שבפנימיות לבבם מכירים ברעתם. כי אז יש תקוה שהקטטה עמהם תכוף אותם לבסוף אל האמת. לא כז אלו שכלל אינם מכירים ברעתם. ולא זו בלבד שלא ישובו. עוד יכולים להשפיע בהבל פיהם ולצוד בחרמתם את אלו שאיז דעתם רחבה ואינם יודעים מה להשיב לאפיקורסים. ולזאת התכוויז אברהם כשאמר 'כי אנשים אחים אנחנו'. ופירש"י: 'קרובים'. כלומר. במידת מה איז המביט בנו מכיר בגודל ההבדל שבינינו. ונדמה לו שקרובים אנו בהשקפתינו, מאחר ששנינו אומרים שנתיבותינו הם על פי התורה. ויתכן שיהיו מהכשרים שמטעם זה יבקשו להסתפח עמכם חלילה. ולכן בקשה א' היא לי. 'הפרד נא מעלי'. ויתיישב לפי זה גם התמיה שעל אף שהביז אברהם שאיז מנוס מלהיפרד מלוט. לא רצה שלוט יתרחק ממנו ביותר. כי אמת הדבר שלוט מאס באברהם ולא רצה להיות אדוק בכל דרכיו. אולם כל ימי שבתו במחיצתו של אברהם זכה להשריש בקרבו הרבה מידות טובות ומעלות נכוחות. והתיירא אברהם שמא בהיותו במרחקים יהיו מיושבי תבל שיציצו בהליכותיו הנעימים. ויתפתו לחשוב שמדובר ב'איש צדיק'. כי מעלותיו יחפו על חסרונותיו. וכיוו שכן יבקשו להתדבק בו ובהליכותיו, וגם ברעותיו יגילו להתדבק ... ולכז רצה שיהיה קרוב אליו במידת מה. כדי שכל הנודדים בסביבתו של לוט יזדמנו גם ממעלותיו של אברהם ויכירו בגירעונותיו של לוט ולא יבקשו להתדבק כי אם באברהם. אולם לא רצה לגלות ללוט הטעם הנכוז לרצוז זה. כי בודאי לא יסכים לוט לגלות את גנותו. ולכז הוצרר לומר לו שאת תועלתו הוא מבקש כדי להיות לו למגז ולעזר. באופו שנוח לו. זה אינו בכלל מעלה גבוה. ועל זה גופא היתה עיקר הנסיוו לעובד השי"ת במקום שאינו נוח כלל, לעבוד השי"ת בדבר שהוא כנגד טבעו. וזהו הצד השוה בכל העשרה נסיונות. לעובד השי"ת בדבר שהוא כנגד טבעו. ונראה שזהו כוונת התנא דבי אליהו, שחייב כל אחד ואחד לומר מתי יגיעו מעי למעשה אבותי,

והיינו על יסוד דבר זה. שחייב להשתדל לעבוד השי"ת בדבר שהוא כנגד טבעו. וכבר ידוע מה שאמרו הספרים הקדושים שכל אחד בחייו הולד יש לו 'עשרה נסיונות' וזהו תכלית חיי יהודי להיות עובד השי"ת לא רק במה שנוח לו לעשות.

ואפשר שזהו הטעם מדוע ניתנה דוקא מצות מילה ולא שאר מצוה. דאיתא בתנחומא (תזריע סי' ה'): "מעשה ששאל טורנוסרופוס הרשע את ר' עקיבא. אם הוא חפץ במילה למה אינו יוצא הולד מהול ממעי אמו. א"ל ר"ע ולמה שוררו יוצא עמו והוא תלוי בבטנו ואמו חותכו, ומה שאתה אומר למה אינו יוצא מהול לפי שלא נתו הקב"ה את המצות לישראל אלא לצרף אותם בהם. ולכר אמר דוד (תהלים יח. לא) כל אמרת ה' צרופה". ע"כ, מבואר בדברי המדרש. שעיקר היסוד במצות מילה, הוא להורות שאדם נברא בדרך הטבע חסור השלימות. וצריך לעבוד כנגד הטבע להשלים שלימותו. וזהו עיקר עבודת האדם. לא רק לעשות המצות במקום ובזמז שנוח לו. אלא בכל מקום ובכל עת אפילו אם הוא נגד טבעו.

ויאמר אברם הן לי לא נתתה זרע והנה בן ביתי יודש אתי ... (מו-ג)

The Ohr Hachaim neighborhood was established in 5745/1985, by noted educator and master of chessed R' Moshe Pardo zt"l, founder of the Ohr Hachaim network of yeshiyos and many other educational institutions in Bnei Brak. R' Moshe often traveled the world to raise funds for his institution's massive budget. One such trip took him to a remote American city devoid of *Torah*-observant Jews, where a meeting had been arranged months in advance with a wealthy philanthropist.

As the meeting approached, R' Moshe suddenly came down with a fever and felt very ill. Though he was determined to proceed, his attendant noticed the severity of his condition and insisted that he lie down and cancel the meeting. R' Moshe reluctantly agreed, wondering why *Hashem* had brought him all this way just to lie in bed. But his deep *bitachon* quickly reminded him: "This is not a coincidence. *Hashem* has a reason." The meeting with the wealthy philanthropist was called off.

That night, a local doctor was called in to examine him. As R' Moshe removed his long rabbinic jacket, the doctor noticed his tzitzis and exclaimed, "People still wear these? I thought they were long forgotten." R' Moshe, with his heavy Hebrew accent, replied, "Doctor, come to Israel and you'll see hundreds of thousands of people wearing tzitzis. Even here in America, there are hundreds of thousands, even millions, I run a school with over 1,000 female students whose dream is to marry men who wear tzitzis. Many come from homes where their fathers didn't wear them, yet now it is their greatest aspiration.'

R' Moshe invited the doctor to visit his school if he ever came to Israel and the doctor said he would take it into consideration. After the exam, the doctor gave his diagnosis and wrote a prescription, R' Moshe tried to pay, but the doctor refused. Still determined, R' Moshe placed money on the desk along with a pair of *Tefillin* he carried for moments like this - for Jews who

were open to reconnecting. He always took an extra pair of *Tefillin* on his journeys just in case he came across a person like the good doctor - a well-meaning Jew who doesn't know much and is ready to strap them on once he's informed about it.

He pulled out the *Tefillin* from their bag, showed the doctor the straps, and assisted in placing them on his hand and head. The doctor was thrilled to put them on and he even recited a few prayers that R' Moshe helped him say. Though the original meeting couldn't be rescheduled, R' Moshe left the city with a sense of comfort: a fellow Jew had put on Tefillin because of his visit.

Months later, R' Moshe's office phone rang. "I'd like to check out your institution," said the voice on the other line. "I'll be there in thirty minutes." R' Moshe had no idea who the person on the other end was, but if he insisted, R' Moshe wasn't going to deny him the opportunity. Half an hour later, an extravagant vehicle pulled up, a chauffeur jumped out, opened the back door, and who stepped out? The doctor who had treated R' Moshe in that isolated city in America.

R' Moshe greeted him warmly, thanked him again for helping him out when he needed him, and they proceeded to tour the school. The doctor was visibly moved, showing the same emotion and thirst for Yiddishkeit he had shown during their first meeting months earlier. After the tour, he asked to speak to R' Moshe privately.

"I thought your school had maybe 100 students," the doctor admitted. "But now I see the empire you've built." Then, with deep emotion, he continued. "I've been childless all my life with no close inheritors. I'm going to leave all my possessions to your school - my considerable life's savings. I'll contact my lawyer to finalize the will. You will be the beneficiary."

R' Moshe almost swooned when he heard the doctor's words. In a voice charged with great emotion, he responded, "My friend, do you realize the power of what you've done? The Mishnah teaches that money doesn't accompany a person to the World to Come. But now, you've transformed the material into eternity. What a deal!"

Reflecting on the experience, R' Moshe said, "At first, I thought I was sent there just to help a Yid put on Tefillin. Now I see it brought in the greatest endowment the school has ever received - more than tenfold what I expected from the canceled meeting." Hashem had turned what seemed like a failure into the greatest success. (Reprinted from the Zichru Toras Moshe-Shabbos Table Stories)

ואתה ישראל עבדי יעקב אשר בחרתיך זרע אברהם אהבי ... (ישעי' מא-ח) A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY HAFTORAH BY AN UNEQUALED HISTORIAN

Avinu's bombshell discovery, it became clear that there is but one monotheistic ruler of the world - Hashem. Yeshaya *HaNavi* extols the virtues of Avraham and points out that the world was forever changed due to his perseverance in discovering the truth and his insistence that *Hashem* is the Creator of everything. It is interesting to note that throughout the Torah and the writings of Chazal, Avraham Avinu is always intrinsically tied with the attribute of אהבה - love. Why is this so, and what is the lesson to be extracted?

R' Yisroel Meir Hakohen zt"l (Chofetz Chaim) explains

Following the *Mabul*, the world began anew and once and finds himself floundering in the water desperately again the people slipped back into idolatry. With Avraham searching for something, anything to grab onto. Suddenly, an entire tree trunk floats by and the man reaches out to grab it. but instead of taking hold of a single branch, he reaches a bit further and grabs onto the main trunk. Avraham Avinu could have easily joined the rest of the world who served a "different" god, but he wanted to find the main source of blessing in the world, and so he made an extra effort to search and seek out, until he discovered *Hashem*. Because of his extra effort, a great love developed between him and *Hashem* which was transmitted down throughout the generations.

Sometimes, just a little extra effort spells the difference this with a parable. Imagine! A man is shipwrecked at sea between regular and exceptional, ordinary and extraordinary!

ונמלתם את בשר ערלתכם והיה

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT"L

Chazal teach us that there are three אתתות every Jewish man maintains: Bris Milah, Shabbos, and Tefillin. The Gemara in Eiruvin further elaborates that Tefillin are not worn on Shabbos because Shabbos itself is an אמת and a Yid only needs two signs at a time. The **Rebbe of Sochatchov** zt''l, the **Avnei Nezer**, has two explanations for this. For someone to proclaim his authenticity and dedication as a Yid, two witnesses are required. The Torah implictly states: 'על פי שני עדים יקום' . Thus, on any typical day, we must possess two אותנות as testimony of our commitment to HaKadosh Boruch Hu.

The Sochatchover then suggests another pshat. The posuk in Tehillim (פרק קיט) states, "תעיתי כשה אובד בקש עבדך" - "תעיתי כשה אובד בקש עבדך" - "מניתי כשה אובד בקש עבדך". have strayed like a lost sheep; search for Your servant." A neshama which is derived from a spiritual place, dwelling in a world of gashmius, is essentially lost. It desperately needs kedusha to receive its daily sustenance. The rule is that with a סימן (definite sign), a lost item can be returned to its respective owner. Therefore, these two simanim represent the identification necessary to find our "lost soul" and maintain proud ownership of our heilige neshomos.

Perhaps we can add the following additional machshava. A נשמה can get "lost" either by falling for the entrapments ס of olam hazeh, or by getting caught up with intellectual struggles. The Bris Milah represents the struggles of kedushah, while Tefillin and Shabbos represent the שכל - concepts in avodas Hashem. By living with and tapping into the power of these סימנים, we strengthen our resolve and conviction in these areas, thus properly being מקבל עול מלכות שמים.

May it always be His will that we never wander from our spiritual goals while we pray that the ultimate "Owner" return to His "lost" people, and soon extricate us from this quagmire we call golus.

משל למה הדבר דומה ויאמר ה' אל אברם לך לך מארצך וממולדתך ... (יב-א)

משל: R' Chaim of Krasna zt"l, was a close disciple of the **Baal Shem Tov** zt" and one of his earliest followers. After the *Rebbe* passed away, he drew close to the **Maggid of** Mezritch zt"l, as well as R' Pinchas of Koretz zt"l.

R' Chaim once described a scene he had witnessed in his home town: "A man made a public proclamation: For the sum of one hundred gold coins, he would walk across the river on a tightrope. A great crowd gathered at the riverbank to watch this amazing feat. I was astounded that anyone would be willing to place himself in such great danger for money. As I watched the man, however, I realized that he on what he was doing, for otherwise he would have fallen perfect "wheels" for the Merkavah (chariot) of Hashem.

into the river." R' Chaim marveled at the performance and concluded, "If one can concentrate so intently on what he was doing in order to gain one hundred golden coins, imagine how much more we should focus on our service of *Hashem*." נמשל: R' Shimshon Pinkus zt"l explains Avraham's performance of Hashem's commandment "Lech Lecha" as follows: Like a chariot that follows the directions of the charioteer, Avraham Avinu followed the path Hashem was commanding him, every step of the way. Just as the chariot is totally unaware of the destination, so was Avraham unaware of his destination. He headed towards Canaan simply because that's where his father had started out from, not because he had any preconceived notion that that was where he was wasn't thinking of money at all as he made his way carefully supposed to go. This characteristic faith and complete devotion across the rope. Instead, he concentrated one hundred percent to Hashem's commandment is what made our Patriarchs

עד המקום אשר היה שם אהלה בתחלה ... אל מקום המזבח אשר עשה שם בראשנה (יג-גר) INSIGHTFUL TORAH THOUGHTS ON THE WEEKLY SEDRA TO LEARN AND TO ENJOY BY R' MOSHE GELB

When relating how Avraham Avinu returned from Mitzrayim to his former home in Eretz Yisroel, the posuk emphasizes the fact that he returned to the place - "בתחלה" - where he was "in the beginning." It then refers to the location of the mizbeach that he had made originally - "בראשונה". Why did it have to add this seemingly redundant word? We know already from the beginning of the *parsha* that it was where he was originally; why does the *posuk* have to emphasize that here?

The *meforshim* explain (see, for example, **Chasam Sofer**) that the *Torah* wishes to teach us the lesson that although Avraham Avinu had left Eretz Yisroel to go to Mitzravim, its polar opposite in terms of the tumah and impurity that saturated the land - "Ervas Ha'aretz" - his exalted level of holiness and avodas Hashem was unaffected, and he returned to his original place the same as he was when he had left it. This explanation runs along the lines of what Rashi writes in the beginning of Parshas Shemos on the posuk "מיסף היה במצרים" - that although Yosef had been sent down to Mitzrayim against his will and under unfortunate circumstances, he remained the same Yosef that he was when he had lived with his father, Yaakov.

All of us have ups and downs in life. There will always be times when a person is having a "down" day, when nothing seems to go right, and one keeps "messing up", feeling a lack of accomplishment and self-worth. But the avodah is that despite the setback - you must go back to where you were "בתחלה" - you can and must fight to get back to your original madreigah.

In a famous letter, **R' Yitzchok Hutner** zt''l writes that Shlomo HaMelech says in Mishlei (24:16) "שבע יפול צדיק וקם" - that righteous individuals fall seven times, but then they always rise up. Ray Hutner explains that this does not mean simply that a tzaddik will rise despite having fallen down seven times, but rather that through his "falling down" - through his failures. through his struggle with the *yetzer hara*, he nevertheless grows and becomes great. He quotes a saying as follows: "Lose a battle, but win the war." As we learn from Avraham Avinu, when one overcomes his fall, he will emerge victorious!